ילקוט שמעוני על נ"ך — יונה

ויקם יונה לברוח תרשישה מלפני ה'. וכי מלפני ה' הוא בורח והלא כבר נאמר אנה אלך מרוחך ואנה מפניך אברח אם אסק שמים וגו' וכתיב עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, וכתיב בכל מקום עיני ה' צופות, וכתיב אם יחתרו בשאול משם ידי תקחם, וכתיב אין חשך ואין צלמות להסתר, אלא אמר יונה אלך לח"ל שאין השכינה נגלית שם שהגוים קרובי תשובה הם שלא לחייב את ישראל, משלו משל לעבד שברח מרבו כהן לבית הקברות אמר אברח לי לבית הקברות מקום שאין רבי יכול להלך אחרי, א"ל רבו יש לי (א) עבדים כמותך, כך אמר יונה אלך לי לח"ל וגו', אמר הקב"ה יש לי עבדים כמותך שנאמר וה' הטיל רוח (סערה) [גדולה] אל הים. ויתן שכרה (בשמואל ברמז קי"ג):

רבי לוי ורבי יהודה בר נחמיה הוו נסבין תרתין סלעין מטול מצמתא קהלא קומי דרבי יוחנן, על ר"ל ודרש יונה בן אמתי מאשר היה הה"ד אשר להא הוריש את יושבי עכו ואת יושבי צידון וכתיב קום לך צרפתה אשר לצידון וגו' הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך ותני רבי אליעזר יונה בן אמתי בן זבולון היה דכתיב (ויפון) [ויעל] הגורל (החמישי) [השלישי] לבני זבולון וכתיב משם גתה חפר וכתיב יונה בן אמתי מגת החפר. בשבת חורינא א"ר לוי יפה למדני רבי יוחנן אמו מאשר ואביו מזבולון שנאמר זבולון לחוף ימים ישכון וירכתו על צידון ירך שיצא ממנה עד צידון היתה, וכתיב וירד יפו וימצא אניה באה תרשיש הוי והוא לחוף אניות. אמר רבי יונה יונה בן אמתי מעולי רגלים הוה ונכנס לשמחת בית השואבה ושרתה עליו רוח הקדש ללמדך שאין השכינה שורה אלא על לב שמח שנאמר והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'. וה' הטיל רוח (סערה) [גדולה] וגו' סער גדול. נמצאת אומר שלש (בנים) [רוחות] הם (כתבו ברמז רי"ט). א"ר נתן לא הלך יונה אלא לאבד עצמו בים שנאמר שאוני ונטילוני אל הים, וכן אתה מוצא באבות ובנביאים שנתנו נפשם על ישראל, במשה מהו אומר ועתה אם תשא חטאתם וגו' ואם ככה את עושה לי הרגני, בדוד אומר ויאמר דוד אל ה' הנה אנכי חטאתי ואלה הצאן מה עשו וגו'. נמצא כל מקום האבות והנביאים נתנו נפשם על ישראל: תניא ר' אליעזר אומר (ב) בחמישי נהפכו מי מצרים לדם, בו ביום יצאו אבותינו ממצירם, בו ביום עמדו מי הירדן לפני ארון ה', בו ביום סתם חזקיהו כל המעינות, בחמישי ברח יונה מפני אלהים, ולמה ברח שפעם ראשונה שלחו להשיב את ערי ישראל ועמדו דבריו (ג) שנאמר הוא השיב את ערי ישראל, פעם שנית שלחו על ירושלים להחריבה, כיון שעשו תשובה עשה הקב"ה ברוב רחמיו ונחם על הרעה ולא החריבה וקראו אותו נביא השקר, פעם שלישית שלחו אל נינוה להחריבה, דן יונה בינו לבין עצמו ואמר יודע אני שהגוים קרובי תשובה הם ויעשו תשובה ומשלה רוגזי על ישראל ולא די שישראל קורין אותי נביא השקר אלא אף עובדי אלילים קורין אותי נביא השקר אברח למקום שאין כבודו שם, משל למלך בשר ודם שמתה אשתו כשהיא מניקה ובקש אשה מניקה להניק את בנו, מה עשה קרא למניקתו להניק את בנו כדי שלא יאבד ברעב, מה עשתה מניקתו של מלך הניחה את בנו וברחה, כיון שראה המלך כך שלח אגרת לתפשה ולחבשה בבית האסרוין ולהורידה למקום שיש בו נחשים ועקרבים, לימים עמד המלך על פי הבאר והיתה בוכה וצועקת למלך, נתגלגלו רחמי המלך עליה והפקיד הממלך להעלותה ולהחזירה. כך יונה כיון שברח מן הקב"ה הסגירו בים במעי הדג עד שצעק לפני הקב"ה והוציאו, ירד ליפו ולא מצא אניה לירד שם והיתה אניה מיפו מהלך שני ימים, מה עשה הקב"ה הביא עליה רוח סערה והחזירה ליפו וראה יונה ושמח שמחה גדולה אמר עכשו אני יודע שדרכי מיושרת לפני, אמר להם ארד עמכם, אמרו לו הרי אני הולכים לאיי הים תרשישה, א"ל אעפ"כ, בשמחת לבו של יונה הקדים ונתן שכרה שנאמר ויתן שכרה וירד בה, פרשו לים עמד עליהם רוח סערה מימינם ומשמאלם וכל האניות עוברות ובאות בשלום ובשתיקה ואותה אניה בצרה גדולה וחשבה להשבר, ר' חנינא אומר משביים לשון היו באניה וכל אחד אלוהו בידו ומשתחוים ואומרים נקרא איש אל אלוהו והאל אשר יענה ויציל הוא האלהים וקראו ולא הועילו מאומה, יונה בצרת נפשו נקרדם ויעף לו, בא אליו רב החובל אמר לו אנו עומדים בין מות לחיים ואתה נרדם מאיזה עם אתה, אמר לו עברי אנכי, אמרו לו שמענו שאלהיך גדול קום קרא אל אלהיך אולי יעשה לנו ככל נפלאותיו שעשה בים, אמר להם בשבילי צרה זאת שאוני והטילוני אל היום. א"ר שמעון עדיין לא קבלו עליהם להשליכו לים עד שהפילו גורלות ונפל הגורל על יונה, מה עשו נטלו כלים שבאניה והשליכום לים להקל מעליהם ולא הועילו, רצו לחזור ליבשה ולא יכלו, נטלו את יונה והעמידוהו על ירכתי הספי נה, אמרו רבון העולמים אל תתן עלינו דם נקי שאין אנו יודעים מה מעשה של זה האיש, הטילו אותו עד ארכבותיו והים עומד מזעפו נשאו אותו אצלם והים הולך וסוער, הטילו אותו עד טבורו והים עומד מזעפו, נשאו אותו אצלם והים עומד וסוער, הטילו אוו על צוארו וכו' (כדלעיל) עד שהטילו כולו שנאמר וישאאו את יונה. ר' מאיר אומר ממונה היה הדג לבלוע את יונה ששת ימי בראשית שנאמר וימן ה' דג גדול, נכנס לתוך פיו כאדם שנכנס לביהכ"נ גדולה והיו שתי עיניו כחלונות אמר פנסאות מאירות ליונה, ר' מאיר אומר מרגלית היתה תלויה במעיו של דג ומאירה ליונה כשמש הזה שהאיר בגבורה וראה יונה כל מה שבימים ובתהומות, א"ל הדג ליונה אי אתה יודע שיומי בא להתאכל לתוך פיו של לויתן, אמר לו הוליכני אצלו ואני מציל אותי ואותך מפיו, הוליכו אצל לויתן, אמר לו בשבילך ירדתי לראות את מדורך בים, ולא עוד אלא שאני עתיד לירד וליתן חבל בראשך ולעשות סעודה ממך לצדיקים, הראהו חותמו של אברהם אבינו הביט לברית וראה לויתן וברח מלפניו מהלך שני ימים, אמר לו אני הצלתיך מפיו של לויתן הראני כל מה שבימים ובתהומות, והראהו נחל גדול של אוקינוס שנאמר ונהר יסובבני, והראהו שבילי ים סוף שעברו ישראל בתוכם שנאמר סוף חבוש לראשי, והראהו מקום שמשברי הים אליו יוצא שנאמר כל משבריך וגליך עלי עברו והראהו עמודי ארץ במכוניה שנאמר הארץ בריחיה בעדי לעולם, והראהו שאול תחתית שנאמר מבטן שאול שועתי, והראהו גיהנם שנאמר ותעל משחת חיי, והראהו היכל ה' שנאמר לקצבי הרים, מכאן אנו למדים שירושלים על שבעה הרים עומדת, וראה שם אבן שתיה קבועה בתהומות, וראה שם בני קרח עומדים ומתפללים עליה, והיה יונה שלשה ימים ושלשה לילות במעי הדג ולא התפלל, אמר הקב"ה אני הרחבתי לו מקום במעי דג זכר כדי שלא יצטער והוא אינו מתפלל אני מזמן דגה מעוברת שס"ה אלפים רבבות דגים קטנים כדי שיצטער ויתפלל לפני, מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים, באותה שעה זימן לו הקב"ה דגה מעוברת ואמרה לו דגה לדג איש נביא שבמעיך שגרני הקב"ה לבלעו אם אתה פולטו הרי טוב ואם לאו אני בולעך עמו, אמר לה מי יודע אם הדבר שאתה אומר אמת, אמר לו לויתן, הלכו אצל לויתן, אמרה לו דגה לויתן מלך על כל דגי הים אי אתה יודע ששגרני הקב"ה אצל דג זה לבלוע איש נביא שבמעיו, אמר לה הן, אמר לו דג ללויתן אימתי, אמר לו בשלש שעות אחרונות כשירד הקב"ה לצחק בי

שמעתי כן, מיד פלטו ובלעתו הדגה והיה בצער גדול מתוך הדוחק ומתוך הטנוף, מיד כוון לבו בתפלה שנאמר ויתפלל יונה וגו' במעי הדגה, אמר רבון העולמים אנה אלך מרוחך ואנה מפניך אברח אם אסק שמים וגו' אתה מלך על כל הממלכות ואדון על כל רוזני תבל, כסאך שמי שמים וארץ הדום רגליך, מלכותך במרום וממשלתך בעומק, מעשי כל האדם גלויים לפנים ותעלומות כל גבר פרושות לך, דרכי כל אדם אתה חוקר ומצעדי כל חי אתה בוחן, סתרי כליות אתה יודע, רזי לבבות אתה מבין, כל מסתרים גלוים גך, אין תעלומות לפני כסא כבודך ואין נסתר מנגד עיניך, כל רז ורז אתה סודר וכל דבר ודבר אתה סח, בכל מקום אתה שם, עיניך צופות רעים וטובים בבקשה ממך ענני מבטן שאול והושיעני במצולה ותבא באזניך שועתי ומלא בקשתי, שאתה יושב ברחוק ושומע בקרוב, נקראת מעלה ומוריד נא העלני, נקראת ממית ומחיה הגעתי למות החייני, ולא נענה עד שיחצא דבר זה מפיו ואשר נדרתי להעלות את לויתן ולעשותו לפניהם אשלם ביום ישועות ישראל ואני בקול תודה אזבחה לך, מיד רמז הקב"ה לדג והקיא את יונה תתקס"ח פרסאות ליבשה וראו המלחים את כל האותות והנפלאות שעשה הקב"ה עם יונה והשליכו איש את אלהיו שנאמר משמרים הבלי שוא, וחזרו ליפו ועלו לירושלים ומלו בשר ערלתם שנאמר וייראו האנשים יראה גדולה וגו', (ד) וכי זבח זבחו, אלא ברית מיללה שהוא כדם זבח ונדרו איש אשתו ובניו וכל אשו לו לאלהי יונה ונדרו ושלמו ועליהם הוא אומר ועל גרי הצדק: ויהי יונה במעי הדג שלשה ימים (ברמז י"ב). מבטן שאול שועתי (כתוב ברמז תל"ז): וקרא אליה את הקריאה (כתוב ברמז שמ"ג). ונינוה היתה עיר גדולה לאלהים, כתיב ואת רסן בין נינוה ובין כלח היא העיר הגדולה אין אנו יודעים אם נינוה היא העיר הגדולה אם כלח היא עיר גדולה, אלא ממה דכתיב ונינוה היתה עיר גדולה הוי נינוה היא עיר גדולה, אלא ממה דכתיב ונינוה היתה עיר גדולה הוי נינוה היא עויר גדולה. נינוה היתה מהלך (ארבעים) [שלשת] ימים. והיו שנים עשר שווקים, וכל שוק ושוק היו בו שניים עשר אלף בני חצרות, וכל חצר י"ב בתים, וכל בית ובית שנים עשר גבורים, וכל גבור היו לו י"ב בנים, והיה יונה מכריז בשוק והיה קולו נשמע מהלך ארבעים יום והיו שומעים קולו כל בית ובית, באותה שעה הניע הדבר לאסנפר מלך נינוה: רבי נחוניא בן הקנה אומר תדע לך התשובה מפרעה שמרד בהקב"ה מאד מי ה' אשר אשמע בקולו, ובלשון שחטא בו בלשון עשה תשובה מי כמוכה באלים ה', והצילו הקב"ה מן המיתה לספר כח וגבורתו שנאמר ואולם בעבור זאת העמדתיך ומלך בנינוה, ואנשי נינוה כותבים כתבי עמל וגוזלים ומתעבין במשכב זכור, ושלח הקב"ה יונה להתנבא עליה להחריב ושמע פרעה ועמד מכסאו וקרע בגדיו ולבש שק והכריז בכל עמו שיצומו כל העם שלשה ימים והעמיד אנשים לבד ונשים לבד וכן בהמה מצד אחד וילדיה מצד אחד והילדים רואים שדי אמם ובוכים וגם אמם רואים הילדים ובוכים והיו יותר משנים עשר רבוא אדם, יום ששלח ליונה לנינוה, ולאחר ארבעים יום שבו לדרכיהם הרעים יום ששלח ליונה לנינוה, ולאחר ארבעים יום שבו לדרכיהם הרעים יותר מן הראשונים ונבלעו המתים בשאול תחתית שנאמר מעיר מתים ינאקו: ויקראו אל אלהים בחזקה, אר"ש בן חלפתא חציפא נצח לבישא כל שכן לטובו של עולם, ועמשד מלך מבכא מלכותו וכו' (כדלעיל), והגביה יונקי שדים שלהם כלפי מעלה ואמר להקב"ה בבכי גדול עשה בשביל אלו שלא חטאו, ביום שלישי חזרו כלם מדרכם הרעה אפילו מציאה שאדם מצא בשדות ובכרמים בשווקים וברחובות החזירו לבעלים, ואפילו לבנים של גזל שבנו בפלטין של מלך סתרו הפלטין והחזירו הלבנים לבעליהם, וכל כרם וכרם שהיו בו שתי נטיעות או שני אילנות מן הגזל עקרון והחזירום לבעליהן, וכן בגד שהיו בו שתי פקעיות של גזל קרעו הבגד והחזירו עשו משפט וצדקה וכל עבירה שבידו מתודה ומקבל עליו דין תורה אם סקילה סקילה אם שרפה שרפה, ואפילו מכרר אדם לחברו בית חורבה ומצא בו ממון וכו' כמעשה מלכא קציא (כתוב ברמז תשכ"ז). מה היה עושה הדיין בקש שטר של אותה חורבה ומצא ל"ה דורות ומצא יורש לאותו האיש שהטמין אותו ממון והחזירו לבעליו:

וירא האלהים את מעשיהם. א"ר יצחק ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אדם, צדקה, צעקה, שנוי השם, ושנוי מעשה. צעקה דכתיב ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם יוציאם. צדקה דכתיב וצדקה תציל ממות. שנוי השם דכתיב ויאמר ה' אל אברהם שרי אשתך וגו'. שנוי מעשה דכתיב וירא האלהים את מעשיהם וגו', ויש אומרים אף שנוי מקום שנאמר ויאמר ה' אל אברם לך לך, והדר ואעשך לגוי גדול, ואידך ההוא זכותא דארעא דישראל הוא דקא גרים. שנו רבותינו סדר תעניות כיצד מוציאין התיבה לרוחוב של עיר ונותנין אפר מקלה על גבי תיבה ובראש הנשיא ובראש אב בית דין וכל אחד ואחד נוטל ונותן בראשו, וזקן שבהם אומר לפניהם דברי כבושים אחינו לא שק ולא תענית גורמים אלא תשובה ומעשים טובים גורמים שנאמר וירא האלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם, ואומר ויתכסו שקים האדם והבהמה, מאי עבוד אסרו הבהמות לחוד וולדות לחוד, אמרו לפניו רבש"ע אם אין אתה מרחם עלינו אין אנו מרחמין על אלו. ויקראו אל אלהים בחזקה, מאי אמור, אמר שמואל אמרו לפניו רבש"ע עלוב ושאניו עולוב צדיק ורשע מי נדחה מפני מי: וישובו איש מדרכו הרעה ומן החמס, אמר שמואל אפילו גזל מריש ובנאו בבירה מקעקע הבירה ומחזיר מריש לבעליו. ופליגא דר' יוחנן דא"ר יוחנן מה שהיה בכף ידיהם החזירו בשידה תיבה ומגדל לא החזירו: כיון שראה הקב"ה באנשי נינוה ששבו מדרכם נח מכעסו ועמד מכסא דין וישב על כסא רחמים ונתרצה ואמר סלחתי, מיד נפל יונה על פניו ואמר רבש"ע יודע אני שחטאתי לפניך מחול לעוני שברחתי לים שלא ידעתי כח גבורתך, ועכשו ידעתי שנאמר ידעתי כי אתה (ה') אל חנון ורחום, א"ל הקב"ה אתה חסת על כבודי וברחת מלפני לים, אף אני חסתי על כבודך והצלתיך מבטן שאול ומרוב חמה שהיה במעי הדגה נשרף בגדו ומעילו ושערותיו וזבובין ויתושין ונמלים ופרעושים שרויים עליו ומצערין אותו עד שבקש נפשו למות שנאמר וישאל את נפשו למות, מכאן אמרו כל שאפשר לו לבקש רחמים על חברו או להחזירו בתשובה ואינו מחזירו בא לידי צער, מה עשה הקב"ה העלה קיקיון על ראש יונה בלילה ובשחרית עלו עליו רע"ה עלין וצל כל עלה ולה ארבעה זרת וטפח, ארבעה אנשים יכולים לישב בצלו תחת הקיקיון לכבוש את השמה, זימן הקב"ה תולעת והכה את הקיקיון ויבש ומת וזבובין ויתושין שרויין עליו ומצערים אותו מכל צדדים עד שבקש נפשו למות, באותה שעה זלגו עיניו דמעות כמטר לפני הקב"ה, ואמר לו יונה מפני מה אתה בוכה יש לך צער על זה שלא גדלתו לא הכנסת בתוכו זבל ולא השקית בו מים לילה אחד חיה ולילה אחת יבש כך חסת עליו ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה, באותה שעה נפל על פניו ואמר הנהג עולמך במדת רחמים דכתיב לה' אלהינו הרחמים והסליחות: